

Arrest

nr. 150 990 van 18 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 6 juli 2015 diende u een asielaanvraag in in België als J.O. met de Surinaamse nationaliteit en geboren op 2 juli 1982 in Paramaribo. Een week later tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u echter plots een andere identiteit en nationaliteit te hebben, u zou voordien een valse naam hebben opgegeven. U stelt dat uw echte naam G.L. is, dat u de Guyanese nationaliteit hebt en dat u werd geboren op 17 april 1981. U houdt vast aan deze identiteit en Guyanese nationaliteit tijdens uw interview door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U stelt te zijn geboren in Bactrab in Guyana en daar te hebben gewoond tot 4-5 jarige leeftijd. U was enig kind. Uw vader en oom hadden een vissersboot en jullie leefden van de opbrengsten van de visvangst. Op een gegeven moment kreeg uw vader echter problemen omwille van

schulden die hij niet kon betalen. Er vond een incident plaats waarbij uw vader en u werden beschoten. U diende verzorgd te worden in het ziekenhuis van Cayenne in Frans Guyana. Na dit incident besloten uw ouders te vertrekken uit Guyana en jullie verhuisden naar Suriname. In Suriname woonde u in Uitvlucht, niet zover van de hoofdstad Paramaribo. U ging er naar school tot de 5e klas en werkte daarna mee op de vissersboot van uw vader en oom. In Suriname gingen uw ouders uit elkaar en u bleef bij uw vader om samen met hem te werken. U hield geen contact meer met uw moeder en weet tot op de dag van vandaag niet waar zij is en hoe het met haar gaat. Toen u ongeveer 12-13 jaar oud was besloten uw vader en oom dat u beter zou kunnen vertrekken uit Suriname. U weet tot op de dag van vandaag eigenlijk niet wat de werkelijke reden was voor uw vertrek. Uw vader stuurde u mee met één van zijn vrienden, die met enkele andere mannen met een grote vissers(zeil)boot, de Atlantische Oceaan zou oversteken naar Europa. Na ongeveer anderhalve maand tot 2 maanden bereikte u de Franse kust. De man met wie uw vader u had meegestuurd en ook enkele andere mannen op de boot hadden een huis en een vrouw in Frankrijk. De vis die jullie onderweg hadden gevangen werd verkocht en de vriend van uw vader nam u mee naar zijn huis. Enkele weken later echter zette hij u buiten en zei u uw eigen weg te gaan. U zwierf een tijdje rond in Parijs en sliep op straat. Aangezien u Nederlands leerde in Suriname besloot u naar een Nederlandstalig land door te reizen en zo kwam u in Nederland terecht. In Nederland maakte u vrienden en kreeg u ook een vriendin met wie u ging samenwonen. Jullie woonden samen op verschillende plekken in Amsterdam en in Rotterdam en op dit moment woont uw vriendin in Arnhem. U hebt samen met haar 2 dochtertjes en uw vriendin verwacht in augustus jullie derde kindje. Vanaf 12-13 jarige leeftijd tot uw komst naar België in november 2014 verbleef u illegaal in Nederland, u heeft er nooit enig verblijfsstatuut gehad. U voorzag er in uw levensonderhoud met het zetten van tatoeages en u werkte ook af en toe als schilder, verhuizer of vloerenlegger. Via een vriend vernam u meer dan 10 jaar geleden dat uw vader in Suriname gestorven was. In november 2014 kwam u naar Antwerpen voor een reggae concert. U kende hier enkele vrienden en verbleef even bij iemand die u via een vriend kende. Terwijl u bij hem verbleef werd deze persoon echter aangehouden door de politie voor drugsbezit en -handel. De politie viel binnen in zijn huis waar ook u aanwezig was. U kon zich niet legitimeren en werd meegenomen door de politie. Later werd u verdacht van medeplichtigheid en kwam u in de gevangenis terecht in Antwerpen. U verbleef ook nog kort in het gesloten centrum voor illegalen van Merksplas en verblijft op dit moment in het gesloten centrum voor illegalen van Brugge. Op 8 juli 2015 werd er op uw naam een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. Er werd voor u een repatriëring gepland naar Suriname op 9 juli 2015. Deze werd echter geannuleerd aangezien u op 6 juli 2015 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties.

Bij terugkeer naar Suriname of Guyana vreest u vermoord te worden door die mensen die uw vader viseerden in het verleden. U stelt ook nu bijna 3 kinderen te hebben hier in Europa en u wilt niet dat zij zonder vader moeten opgroeien.

U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw identiteit en ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b en c van de gecoördineerde vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient hier een bemerking te worden gemaakt omtrent uw identiteit en uw nationaliteit. U hebt asiel aangevraagd in België met de naam J.O. en met de Surinaamse nationaliteit. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u reeds 20 jaar in Europa verblijft met deze naam en nationaliteit (CGVS, p. 4). Nu enkele dagen na uw asielaanvraag stelt u plots dat dit een valse identiteit is die u hebt aangenomen. J.O. zou een vroegere schoolvriend van u geweest zijn in Suriname (CGVS, p. 4-5). U stelt die valse naam te hebben aangenomen toen u de school verliet op 12-13 jarige leeftijd in Suriname en dit omwille van de problemen van schulden waarmee uw vader werd geconfronteerd (CGVS, p. 4-5). U stelt in werkelijkheid G.L. te zijn en over de Guyanese nationaliteit te beschikken (CGVS, p. 4). Het CGVS merkt hierbij op dat deze wijziging in uw identiteits- en nationaliteitsgegevens niet kan aanvaard worden. Dit in eerste instantie omwille van de vaststelling dat uit uw administratief dossier blijkt dat de Surinaamse autoriteiten u hebben geïdentificeerd als hun onderdaan en dit met de identiteitsgegevens die u aanvankelijk ook opgaf bij uw asielaanvraag, namelijk J.O. met de Surinaamse nationaliteit en geboren op 2 juli 1982 in Paramaribo. Er werd voor u een noodpaspoort aangemaakt door de Surinaamse ambassade en er stond voor u een repatriëring gepland naar Suriname. De Surinaamse autoriteiten stemden er dus mee in u terug te nemen als hun onderdaan (zie informatie in uw administratief dossier). In tweede instantie dient te worden opgemerkt dat u zelf doorheen de verschillende verklaringen die u reeds aflegde aan de Belgische asielinstanties allerm minst coherent bent in de informatie die u geeft over uw identiteit, uw nationaliteit, uw familie en uw levensomstandigheden.

De enige verklaring die u hiervoor kan geven is dat u stelt tijdens voorgaande interviews niet in vertrouwen te hebben kunnen spreken en niet op uw gemak te zijn geweest bij de wijze van vraagstelling. Daardoor zou u niet uit uw woorden hebben kunnen komen bij de vorige interviews en toen gewoon maar wat dingen hebben gezegd (CGVS, p. 5, p. 13 en p. 18). Dit kan echter niet aanvaard worden als een afdoende verklaring voor al deze incoherente en tegenstrijdige verklaringen die u heeft afgelegd. Op deze manier biedt u zelf zeer weinig zicht op uw werkelijke identiteit en afkomst. U kan zelf ook geen enkel document voorleggen ter bevestiging van uw identiteit en nationaliteit. Het enige document en de enige objectieve informatie waarop het CGVS haar beoordeling ten aanzien van uw identiteit en uw nationaliteit bijgevolg kan baseren zijn de noodpaspoort die voor u werd aangemaakt op de Surinaamse ambassade en de bevestiging van de Surinaamse autoriteiten dat u geïdentificeerd werd als hun onderdaan met de naam J.O., geboren op 2 juli 1982 in Paramaribo. Daarbij komt nog dat het zeer weinig aannemelijk lijkt dat u gedurende 20 jaar in Europa een valse naam zou gebruiken, enkel en alleen uit angst voor de problemen die uw vader in een ver verleden zou gehad hebben in Guyana en Suriname. Ten eerste lijkt het hierbij zeer merkwaardig dat u een valse naam heeft aangenomen en niet uw vader. Hoewel hij het was die de directe problemen kende, bleef hij toch zijn eigen naam behouden (CGVS, p. 13). Ten tweede rijst de vraag waarom u deze valse naam zou zijn blijven behouden in Europa de voorbije 20 jaar en zelfs nog bij uw asielaanvraag in België begin juli. U had in Europa immers niets meer te vrezen vanwege de problemen waarmee uw vader 20 jaar geleden werd geconfronteerd aan de andere kant van de wereld. De vaststelling dat u bij uw asielaanvraag nog steeds vasthield aan uw Surinaamse identiteit en nationaliteit en dan plots enkele dagen later heel andere informatie hieromtrent doorgaf, kan dan ook niet overtuigen. Uw dossier bij de Belgische asielinstanties blijft bijgevolg geregistreerd op naam van J.O. met de Surinaamse nationaliteit. Uw asielaanvraag en vraag voor internationale bescherming worden bijgevolg beoordeeld ten aanzien van Suriname.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a, b1 en c van de gecoördineerde vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Suriname en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

In eerste instantie dient er te worden vastgesteld dat niet kan aangetoond worden dat uw problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen kan enkel afgeleid worden dat het door u aangehaalde probleem gemeenrechtelijk van aard is. U weet eigenlijk niet wat de directe reden of aanleiding was van uw vertrek uit Suriname op 12-13 jarige leeftijd en u verklaart zich daar ook geen verdere vragen bij te hebben gesteld (CGVS, p. 15). Later tijdens het interview wanneer wordt gepeild naar uw vrees voor terugkeer stelt u dan te vrezen vermoord te worden door die personen die uw vader in het verleden achterna zaten (CGVS, p. 17). U voegt daaraan toe nu bijna 3 kinderen te hebben hier in Europa en niet te willen dat zij zonder vader zouden opgroeien (CGVS, p. 17). Deze door u aangehaalde problemen hebben echter geen aantoonbare band met de Vluchtelingenconventie.

In tweede instantie dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen niet aannemelijk maakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Suriname een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 van de vreemdelingenwet dient te koesteren.

Om te beginnen dient immers te worden vastgesteld dat u voor uw komst naar België in november 2014 reeds 20 jaar in Nederland heeft verbleven. U diende in al die tijd in Nederland nooit een asielaanvraag in, wat toch ernstige vragen doet rijzen betreffende uw vrees voor vervolging bij terugkeer en uw nood aan internationale bescherming. U gevraagd naar de reden waarom u nooit een asielaanvraag deed in Nederland, stelt u daar nooit aan te hebben gedacht daar. Toen u hier in de gevangenis terecht kwam zouden 'bepaalde jongens' u erover verteld hebben en uitgelegd hebben wat u kon doen (CGVS, p. 10). Ook later tijdens het interview op de vraag waarom u hier nu in België wel asiel aanvraagt maar dat gedurende 20 jaar in Nederland nooit heeft gedaan, antwoordt u dat u daar niets van af wist (CGVS, p. 18). Of uw vriendin dan niets wist van de mogelijkheid om asiel aan te vragen weet u niet, u zou haar daarover nooit iets gevraagd hebben en zij zou u daar ook nooit iets over gezegd hebben (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaringen kunnen echter niet overtuigen. Het komt immers zeer weinig aannemelijk over dat u in al die tijd dat u in Nederland verbleef nooit iets zou opgevangen hebben over de mogelijkheid een asielprocedure op te starten. Men zou verwachten dat mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming dat u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en hier geen 20 jaar mee wacht. Pas wanneer u in België opgepakt werd en naar een gesloten centrum voor illegalen werd gebracht met het oog op uw repatriëring naar Suriname, vroeg u asiel aan in België. Een dergelijke

houding wijst er allerm minst op dat er in uw hoofde een dringende nood aan internationale bescherming zou bestaan.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u verklaart eigenlijk helemaal niet te weten waarom u juist alleen bent vertrokken uit Suriname op 12-13 jarige leeftijd. Uw vader en uw oom zouden alles geregeld hebben voor uw vertrek, u zou hen hierover nooit iets gevraagd hebben (CGVS, p. 15). Om te beginnen komt het hier toch merkwaardig en weinig aannemelijk over dat u zich hier nooit enige vragen bij zou gesteld hebben. Het ging toch om een zeer ingrijpende beslissing voor de rest van uw leven, u zou helemaal alleen als 12-13 jarige jongen vertrekken naar de andere kant van de wereld. Het enige wat u hierop kan antwoorden is dat u toen zulke gedachten niet had om dat te vragen, dat u daar nooit naar op zoek bent gegaan (CGVS, p. 15). Dergelijke verklaring komt weinig overtuigend over. Daarbij komt het eveneens weinig aannemelijk over dat uw vader u zomaar zou wegsturen naar de andere kant van de wereld zonder dat hij eigenlijk concreet wist waar en bij wie u terecht zou komen. Des te meer omdat het volgens uw verklaringen hijzelf was die de directe problemen had en niet u (CGVS, p. 6-7). In verband met de vrees voor diezelfde problemen die u bij een huidige terugkeer nog steeds koestert, dient te worden opgemerkt dat deze problemen dateren van meer dan 20 jaar geleden en dus niet meer actueel zijn. Uw vader is intussen al meer dan 10 jaar geleden overleden en u baseert zich voor deze vrees louter op de veronderstelling dat mensen u zullen herkennen als u terug gaat want u lijkt zo sterk op uw vader (CGVS, p. 17). Dergelijke speculatie steunt op geen enkel duidelijk aantoonbaar feit en kan dan ook niet overtuigen. Bovendien blijven uw verklaringen over deze problemen die uw vader in het verleden zou gekend hebben dermate vaag en weinig concreet dat er zelfs al de nodige vragen rijzen over de waarachtigheid hiervan. Het CGVS houdt in haar beoordeling uiteraard rekening met uw zeer jonge leeftijd op dat moment. Niettegenstaande kan er toch van u verwacht worden dat u hier iets over zou kunnen vertellen, aangezien u dit aanhaalt als het motief op basis waarvan u asiel aanvraagt en op basis waarvan u stelt een vrees voor terugkeer te hebben. Er worden u verschillende zeer ruime vragen gesteld over deze problemen met schulden die uw vader zou gehad hebben en waardoor er mensen achter hem aan zaten. U heeft echter eigenlijk geen idee waar deze problemen juist over gingen. Het enige wat u steeds kan herhalen is dat het met schulden te maken had, meer weet u niet (CGVS, p. 6-8). U zou hier verder nooit met uw ouders over gesproken hebben, zelfs niet na het schietincident dat zich voordeed en waarbij u zelf gewond raakte (CGVS, p. 7). En ook zelfs bij uw vertrek naar Europa heeft u helemaal geen verdere vragen gesteld (CGVS, p. 15). U stelt ook na uw vertrek nog enkele jaren contact te hebben gehad met uw vader, maar ook dan zou u nooit verder doorgevraagd hebben over deze problemen en wat er nu precies allemaal gebeurd was (CGVS, p. 16-17). Dergelijke verklaringen komen onvoldoende overtuigend en weinig aannemelijk over en stellen vanaf het begin de nodige vragen over de waarachtigheid van het asiolverhaal dat u vertelt.

Bovendien dient gesteld te worden dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden bij een gebrek aan nationale bescherming. Van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat die persoon eerst alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of aannemelijk kan maken dat hij geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten, wat in casu niet het geval is. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw vader ooit beroep heeft gedaan op de politie of op de autoriteiten. Het enige wat u hieromtrent kan zeggen is dat u niet weet of uw vader naar de politie is gegaan. Guyanezen zouden volgens u niet naar de politie gaan, ze zijn agressief en willen de zaken zelf oplossen (CGVS, p. 16). U zou uw moeder wel eens hebben horen zeggen aan uw vader aangifte te doen maar hij zou daar niet op gelet hebben en het niet gedaan hebben (CGVS, p. 16). Nochtans zijn er geen redenen om aan te nemen dat de politie of autoriteiten jullie niet zouden hebben willen helpen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw familie ooit problemen heeft gekend met de politie of met de autoriteiten. Het is niet duidelijk waarom ze jullie dan geen eerlijke kans zouden geven en zouden helpen.

Ofschoon het CGVS op basis van uw verklaringen oordeelt dat u geen persoonlijke en doelgerichte vrees kunt aantonen bij terugkeer naar Suriname, kan in het algemeen gesteld worden dat er bovendien geen enkele reden is waarom u zich niet in een andere regio van Suriname zou kunnen vestigen, dan waar de problemen met uw vader zich zouden hebben voorgedaan 20 jaar geleden.

U hebt het niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Suriname een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b en c van de gecoördineerde vreemdelingenwet heeft.

U legt geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en ter ondersteuning van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 augustus 2015 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de term “middel” en over de materiële motiveringsplicht, en hij citeert artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker blijft bij zijn verklaring dat hij niet de Surinaamse nationaliteit bezit, maar de Guyanese nationaliteit. Hij stelt dat hij de nationaliteit en identiteit van een vroegere schoolvriend had overgenomen: *“vandaar ook dat de Surinaamse autoriteiten haar hebben geïdentificeerd als Surinaamse onderdaan”*. Verzoeker meent dat zijn asielrelaas dient onderzocht te worden ten opzichte van Guyana.

Waar hem verweten wordt dat hij de reden van zijn vertrek uit Suriname niet weet, wijst verzoeker erop dat hij *“als dertienjarige Suriname diende te verlaten van haar vader en zij geen enkel familielid heeft om op terug te vallen of om vragen te stellen”*, waardoor hij tot op heden niet weet *“waarom haar vader haar liet vertrekken”*. Het kan hem, volgens verzoeker, niet verweten worden dat hij zo weinig wist over de reden van zijn vertrek, gezien zijn jonge leeftijd.

Dat verzoeker zo lang heeft gewacht om asiel aan te vragen, wijst verzoeker aan het feit dat hij de reden van zijn gedwongen vertrek nooit geweten heeft, *“waarom zou zij dan asiel aanvragen”*, en aan het feit dat hij ondertussen reeds een leven had opgebouwd in Nederland met zijn vriendin.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal *“hier op volstrekt oneerbare wijze (probeert) de geloofwaardigheid van de verzoekende partij onderuit te halen teneinde zo haar asielaanvraag conform het hogervermelde artikel 48/6 vreemdelingenwet, inzonderheid met lid c) en e), af te wijzen”*. Hij stelt *“dat een dergelijke streng toegepaste “consistentie heuristiek” geen deugdelijke, laat staat adequate, methode is om het assessment nopens de geloofwaardigheid van een asielzoeker uit te voeren”* (sic) en meent dat in dit opzicht de materiële motiveringsverplichting en artikel 48/6, lid c) en e) zijn geschonden *“omdat deze veel te streng geïnterpreteerd worden”*. Hij verwijst naar *“wetenschappelijke studies en argumenten”* en legt uit dat, volgens de vreemdelingenwet, een asielzoeker geacht wordt een geloofwaardig verhaal te hebben verteld wanneer zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met algemene en specifieke informatie die gekend is voor zijn aanvraag en dat het voordeel van de twijfel pas zal kunnen worden toegekend wanneer de asielzoeker coherente en plausibele verklaringen aflegt. De consistentie en accuraatheid van de asielverklaringen is aldus een centraal element bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus en het wordt gehanteerd als criterium om de geloofwaardigheid van de asielzoeker te beoordelen. Volgens verzoeker kunnen consistente verklaringen omwille van trauma echter *“net niet gegarandeerd worden”*, wat problematisch is voor de getraumatiseerde asielzoeker. Ook de Belgische asielinstanties gaan volgens verzoeker na of er tegenstrijdigheden zijn in het asielrelaas en er wordt vaak geoordeeld dat deze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Verzoeker betreurt dat de Raad deze *“gemakkelijkheidspolitiek”* al te veel beloont in zijn rechtspraak. Hij wijst erop dat *“er zijn verschillende oorzaken die helpen verklaren waarom het zo moeilijk is voor oprechte personen om een zelfde gebeurtenis steeds op dezelfde, consistente manier weer te geven”*. Hij besluit dat dus enige terughoudendheid in acht worden genomen ten opzichte van de *“consistentie heuristiek”* en dat *“in casu doorstaat deze consistentie heuristiek niet de toets van de materiële motiveringsverplichting”*. Door te strenge vereisten te hanteren om de geloofwaardigheid te appreciëren schendt de commissaris-generaal, aldus verzoeker, artikel 48/6, c) en e) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker besluit dat: *“aangezien de beweerde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij uitsluitend of toch in determinerende mate gestoeld is op de enkele omissies /*

consistenties die aan verzoekende partij verweten worden, ofschoon dit geen pertinente, laat staat adequate wijze is om het asielrelaas op zijn geloofwaardigheid te toetsen (zoals ten overvloede uiteengezet supra), staat het vast dat de verwerende partij ten onrechte besloten heeft dat de verzoekende partij niet het statuut van vluchteling (48/3 vreemdelingenwet) of de subsidiaire beschermingsstatus (48/4 vreemdelingenwet) dient toegekend te worden". Hij herhaalt: "bovendien diende verwerende partij de asielmotieven ten opzichte van Guyana te onderzoeken en niet ten opzichte van Suriname".

Volgens verzoeker werden "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel" geschonden, alsook de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. Uiterst subsidiair vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen ten einde de commissaris-generaal toe te laten bijkomende onderzoeksmaatregelen te doen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning van de vluchtelingenstatus vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. Verzoeker verklaarde aanvankelijk J.O. te heten en de Surinaamse nationaliteit te bezitten. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers latere verklaringen dat dit een valse identiteit is die hij in Suriname heeft aangenomen en dat J.O. een vroegere schoolvriend van hem geweest zou zijn in Suriname (gehoor, p. 4-5). Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de Surinaamse autoriteiten verzoeker hebben geïdentificeerd als hun onderdaan met de identiteitsgegevens van J.O. met de Surinaamse nationaliteit en geboren op 2 juli 1982 te Paramaribo. De uitleg in het verzoekschrift dat hij de nationaliteit en identiteit van een vroegere schoolvriend had overgenomen, waardoor "de Surinaamse

autoriteiten haar hebben geïdentificeerd als Surinaamse onderdaan", is niet aannemelijk, daar er redelijkerwijze verwacht kan worden dat de Surinaamse ambassade een grondig onderzoek voert naar de beweerdte identiteit en nationaliteit van de betrokkene, alvorens een persoon als onderdaan te bestempelen en een noodpaspoort uit te reiken voor de repatriëring naar Suriname. Dit klemt te meer gezien verzoeker verklaarde dat de vriend, O.J., wiens identiteit hij aannam, op heden nog in Suriname zou verblijven (gehoor, p. 5) en er aldus 2 personen met eenzelfde identiteit zouden bekend zijn in Suriname. Verder zijn verzoekers verklaringen dat hij gedurende 20 jaar in Europa deze valse naam zou hebben gebruikt, uit angst voor de problemen die uw vader in een ver verleden zou gehad hebben in Guyana en Suriname, niet aannemelijk. Vooreerst ziet de Raad niet in waarom verzoeker na de beschieting van zijn vader een valse naam zou hebben aangenomen wanneer zijn vader - die de vervolgde persoon is - zijn eigen naam wel behield (gehoor, p. 13). Voorts wordt evenmin toegelicht waarom verzoeker gedurende twee decennia na de beweerdte problemen aan de andere kant van de wereld, deze valse naam zou zijn blijven behouden in Europa en nogmaals bevestigen bij zijn contact met de Belgische autoriteiten begin juli 2015. Hoe dan ook brengt verzoeker geen enkel authentiek identiteitsdocumenten van Guayana bij waaruit een andere identiteit en nationaliteit kan blijken. Het enige identiteitsdocument waarop de Raad de beoordeling ten aanzien van verzoekers identiteit en nationaliteit bijgevolg kan steunen is het noodpaspoort dat werd aangemaakt op de Surinaamse ambassade en de bevestiging van de Surinaamse autoriteiten dat hij geïdentificeerd werd als hun staatsburger met de naam J.O., geboren op 2 juli 1982 te Paramaribo. Deze identiteit wordt ook door verzoeker gedurende 20 jaar lang volgehouden. Verzoekers asielaanvraag wordt dan ook beoordeeld ten aanzien van Suriname.

2.2.3.2. De door verzoeker beweerdte problemen met schuldeisers van zijn vader (gehoor, p. 27, 17) vallen niet onder de criteria zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), met name ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, gezien deze problemen -indien ze zich al zouden hebben voorgedaan- louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

2.2.3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.4.1. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij een eventuele terugkeer naar Suriname een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te koesteren.

Vooreerst verbleef verzoeker voor zijn komst naar België in november 2014 reeds 20 jaar in Nederland, maar diende hij al die tijd nooit een asielaanvraag in. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker 20 jaar illegaal in Nederland verbleef, zonder enige asielprocedure op te starten, en uiteindelijk pas een asielaanvraag indiende enkele dagen alvorens hij vanuit België naar Suriname gerepatriëerd zou worden, wijst erop dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en komt voor als het misbruiken van de asielprocedure om een gedwongen repatriëring te vermijden. Dat verzoeker "nooit gedacht had" aan het indienen van een asielaanvraag, kan de laattijdigheid niet verschonen en wijst er eerder op dat hij geen vrees koesterde in Suriname. Immers het is redelijkerwijze te verwachten dat verzoeker gedurende zijn verblijf van 20 jaar in Europa pogingen ondernam om zich te informeren aangaande de problemen in Suriname en de wijze waarop internationale bescherming, die hij beweert nodig te hebben, kan worden verkregen. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker de reden van zijn gedwongen vertrek nooit geweten heeft, *"waarom zou zij dan asiel aanvragen"*, ziet de Raad niet in wat er thans dienaangaande veranderd is waardoor verzoeker in juli 2015 dan wél de stap nam om een asielaanvraag in te dienen, gezien verzoeker op heden nog steeds niet concreet kan aangeven om welke problemen van zijn vader hij alleen moest vertrekken uit Suriname op 12-13 jarige leeftijd.

Immers verzoeker blijft onaannemelijk vaag. Zo gaf verzoeker aan geheel onwetend te zijn waarom hij alleen vertrokken is uit Suriname op 12-13 jarige leeftijd (gehoor, p. 15) en verklaarde hij hierover nooit

te hebben geïnformeerd. Verzoeker kon evenmin aangeven wat de problemen van zijn vader precies waren (gehoor, p. 6-8). Indien verzoeker *“als dertienjarige Suriname diende te verlaten van haar vader en zij geen enkel familielid heeft om op terug te vallen of om vragen te stellen”*, dan kan hij geenszins gevolgd worden dat hij thans als volwassen man en vader van 2 kinderen hierover nog steeds niets weet. Bovendien had hij na zijn vertrek uit Suriname nog enkele jaren contact met zijn vader zodat hij toen minstens de tijd had om zich te informeren (gehoor, p. 16-17). Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij minstens kan aangeven waarom hij asiel aanvraagt nu het zijn eigen leven betreft en tevens kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft. Verzoeker kan met zijn vage en onduidelijke verklaringen zijn asielrelaas geenszins *in concreto* aantonen. De theoretische uiteenzetting in het verzoekschrift over het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de asielzoeker, waarvoor hij verwijst naar *“wetenschappelijke studies en argumenten”* -die niet worden neergelegd-, kan zijn onwetendheid evenmin verschonen. Uit het asioldossier kan enkel blijken dat verzoeker een gezonde jonge man is en ook uit het gehoor kunnen geen medische problemen blijken. De loutere beschouwingen in het verzoekschrift aangaande de *“consistentie heuristiek”* stellen de voorgaande motieven aldus geenszins met concrete argumenten in een ander daglicht. Er kan enkel vastgesteld worden dat voor zover verzoeker ooit problemen had in Suriname, wat niet wordt aangetoond, hij deze na 20 jaar nog steeds niet actualiseert.

Dat verzoeker intussen reeds een leven had opgebouwd in Nederland met zijn vriendin, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, is daarenboven net een bijkomende reden om zijn verblijf in Europa te bestendigen en internationale bescherming trachten te bekomen indien zijn problemen werkelijk deze bescherming zouden wettigen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader ooit beroep heeft gedaan op de politie of op de autoriteiten (gehoor, p. 16) of dat verzoekers familie ooit problemen heeft gekend met de politie of met de autoriteiten. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

2.2.4.2. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2.4.3. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.2.5. Besluit

2.2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK